

Αθωνική

ΙC | ΧC
NH | ΚΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 241

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

ὁ θαυματουργός

Σχετικά με τον βίο του Ἀγίου ἔχουμε γράψει ἐκτενῶς σέ προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδας μας, ὅπως καί γιά ἄρκετά ἀπό τά θαύματα πού τέλεσε τόσο κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς του, ὅσο καί μετά τήν κοίμησί του. Ἐδῶ θά παραθέσουμε ἕνα ἀπό τά πρόσφατα θαύματά του, ὅπως μᾶς τό διηγήθηκε ὁ ἀναγνώστης μας Παπαδόγιαννης Γεώργιος, ἀπό τίς Ρίζες Τεγέας, στήν Ἀρκαδία:

“Στά 29 μου χρόνια, ἔπειτα ἀπό τροχαῖο ἀτύχημα, εἶμαι σέ ἀμαξιδίο καί ἐδῶ καί τέσσερα χρόνια εἶμαι τετραπληγικός.

Τόν Ἅγιο Νικηφόρο τόν γνώρισα μέσω ἑνός φίλου μου. Μοῦ ἔφερε τό βιβλίο μέ τόν βίο τοῦ Ἁγίου καί τήν εἰκόνα του. Ἐνα χρόνο ἀργότερα λίγο πρῖν ἀπό τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου θέλησα νά κάνω ἀγρυπνία στήν χάρι του. Παράγγειλα λοιπόν σ’ ἕνα βιβλιοπωλεῖο τῆς Τρίπολης τό βιβλίο μέ τήν Ἀκολουθία καί τόν Παρακλητικό Κανόνα τοῦ Ἁγίου. Μετά ἀπό μία ἐβδομάδα ἦρθε ξανά στά χέρια μου (ἐξ αἰτίας κάποιου λάθους τοῦ βιβλιοπώλη) ὁ βίος τοῦ Ἁγίου. Θέλησα νά τό ἐπιστρέψω, ὁμως κάτι μέ συγκράτησε. Σκέφθηκα ὅτι αὐτό τό λάθος δέν ἦταν τυχαῖο καί πῶς ὁ Ἅγιος Νικηφόρος κάποιον ἄλλον θά ἠθελε νά βοηθήσει, κάπου ἄλλου θά ἠθελε νά πάη. Τό κράτησα λοιπόν γιά νά τό δωρίσω.

Εἶχα διαβάσει στόν βίο του πῶς ὁ Ἅγιος Νικηφόρος εἶχε κάνει πολλά θαύματα καί εἶχε βοηθήσει πολλούς ἀνθρώπους μέ οικονομικά προβλήματα. Σκέφθηκα λοιπόν νά τό δωρίσω σέ ἕναν πνευματικό μου ἀδελφό, ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα. Παράλληλα θέλω νά ἐπισημάνω ὅτι ἐγῶ, ἐδῶ καί δύο χρόνια, βγάζω ἕνα μικρό φυλλάδιο ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου καί τό μοιράζω στούς φίλους μου καί κάθε Πρωτοχρονιά συνοδεύω τό φυλλάδιο μ’ ἕνα δῶρο.

Φέτος ἀποφάσισα τό δῶρο τοῦ φυλλαδίου νά εἶναι ὁ Παρακλητικός κανόνας τοῦ Ἁγίου μαζί μέ τό CD του, μέ τήν σκέψη νά γίνη γνωστός ὁ Ἅγιος καί νά βοηθήσει τό κάθε σπίτι, σέ οικονομικά, ψυχικά, πνευματικά καί σωματικά προβλήματα. Ἐπίσης μοῦ ἄρεσε καί ἡ ἰδέα ὅτι μαζί μέ τό βιβλιαράκι τοῦ Ἁγίου θά υπῆρχε καί τό CD, καί ὁποῖος δέν θά εἶχε χρόνο νά τό διαβάσει, θά μπορούσε νά τό ἀκούσει, καί ὁ Ἅγιος, μέ τήν μεγάλη χάρι πού ἔχει θά τοῦς βοηθοῦσε σέ ὅλα τους τά προβλήματα. Παρήγγειλα λοιπόν 150 τεμάχια μέ κόστος 500 εὐρώ.

Μία πνευματική μου ἀδελφή, μόλις ἀκούσε τό ποσό, μοῦ εἶπε “ὅτι τά χρήματα γιά τήν σημερινή ἐποχή, πού ὁ κόσμος πεινάει, εἶναι ὑπερβολικά πολλά. Καί ὅτι αὐτό εἶναι ἀπερίσκεπτο καί ἐγωϊστικό ἀπό μέρου μου”. Ἡ ἀπάντησί μου ἦταν: “Θά δῆς ὅτι τά λεφτά θά μᾶς τά ξαναφέρῃ ὁ Ἅγιος καί μάλιστα στό δεκαπλάσιο, θά τό δῆς καί ὅτι δέν ἔχουν καμμία σημασία μπροστά στήν εὐλογία πού θά πάρουν οἱ φίλοι παίρνοντάς τόν Ἅγιο στό σπίτι τους”.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα ἀκριβῶς μέ πήρε μία φίλη μου ἀπό τήν Ἀμερική καί μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας φίλος τῆς, πού τοῦ εἶχε μιλήσει πρῖν ἀπό ἕνα χρόνο γιά μένα καί γιά τήν κατάστασί μου, τῆς ἔδωσε 5.000 δολλάρια. Τό θαῦμα πραγματοποιήθηκε: ὁ Ἅγιος Νικηφόρος μοῦ ἔφερε πίσω τά χρήματα στό δεκαπλάσιο”.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἐορτάζεται στίς 4 Ἰανουαρίου

Γερόντων

✘ Γιά νά μπορέσει ὁ ἄνθρωπος νά ἐνωθῇ μέ τόν Θεό, πρέπει πρῶτα νά ἔχη ὄρεξι νά βλέπη τίς ἀμαρτίες του. Ἄν πρῶτα δέν τίς ἰδῇ, πῶς θά τίς μισήσει; Πῶς θά τίς κατηγορήσει;

✘ Νά ἔχετε διαφάνεια. Νά εἴσθε εἰλικρινεῖς. Πέρα γιά πέρα. Τό ναι νά εἶναι ναι. Καί τό ὄχι νά εἶναι ὄχι. Μή

ξεχνᾶτε ποτέ τοῦτο: Ὅ,τι ἔχετε στήν καρδιά, δέν ὑποχρεοῦσθε νά τό ἔχετε καί στά χεῖλη. Μά ὅ,τι ἔχετε στά χεῖλη, εἶναι ἀπαραίτητο νά τό ἔχετε καί στήν καρδιά.

† **Γέρων Ἰωήλ**

✘ Τζάμπα εἶναι ἡ ἀγάπη. Οὔτε πληρώνουμε, οὔτε χρειάζεται νά πάμε ταξίδι γιά νά τήν βροῦμε, οὔτε νά κόψουμε εισιτήριο χρειάζεται... Ἡ ἀγάπη εἶναι τζάμπα. Ὅπου καί νά πάμε ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖ. Ἡ ἀγάπη δωρεάν εἶναι.

✘ Ὅταν προσευχομαστε καί ὁ Θεός δέν μᾶς ἀκούει, ὑπάρχει λόγος· ἐμεῖς εἴμαστε οἱ αἰτίοι, ἐμεῖς τόν ἐμποδίζουμε νά μᾶς ἀκούει. Ὁ Θεός τά θέλει ὅλα καί ὄχι ὅ,τι μᾶς περισσεύει.

† **Γέρων Εὐμένιος**

✘ Εἶναι ὄντως λυπηρό ὅτι τόν μέγα θησαυρόν, πού πήραμε στό ἅγιο Βάπτισμα, δηλαδή τήν υἰοθεσίαν, τόν ἀγνοοῦμε. Καί γι’ αὐτό εὐκολα ραθυμοῦμε, εὐκολα ἀδιαφοροῦμε, εὐκολα καταφρονοῦμε, καί, μ’ ἕναν λόγο, εὐκολα πίπτομεν. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τήν χάριν καί ἀπέθανε μ’ αὐτήν. Μακαριώτερος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐζήρησε καί τήν αὖξησε, τήν ἐμεγάλωσε καί ἔπειτα ἐκομήθη.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

✘ Καλότυχο καί εὐλογημένο τό σπίτι ἐκεῖνο εἰς τό ὁποῖο ἀκτινοβολεῖ ἡ ἀγάπη, ἡ ὁμόνοια καί ἡ εἰρήνη· ὅπου ὁ σύζυγος ἀγαπᾷ τήν σύζυγο, ὁ ἀδελφός τόν ἀδελφό, οἱ γονεῖς περιποιοῦνται τά τέκνα, τά τέκνα τιμοῦν τοῦς γονεῖς. Μακάριον τό ἔθνος εἰς τό ὁποῖο βασιλεύει ἡ ἀγάπη.

✘ Ὁ παρῶν αἰών εἶναι πρόσκαιρος, συγκρινόμενος ὅδε πρὸς τόν μέλλοντα εἶναι σάν σταγόνα πρὸς τοῦς ὠκεανούς. Μή προσηλώσετε λοιπόν τόν νοῦ σας εἰς τά πρόσκαιρα καί τά γήινα, ἀλλά εἰς τά ἀφθαρτα καί τά οὐράνια. Ἄς ποθήσωμεν ὀλοψύχως τά οὐράνια καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά τά ἀποκτήσωμε.

† **Γέρων Φιλόθεος**

Μέγας Βασίλειος σέ μιά όμιλία του είχε πει πράγματα, τά όποία μοιάζουν νά φωτογραφίζουν τήν σημερινή εποχή. Άπό τήν όμιλία του αύτή σάς παρουσιάζουμε εδώ μερικά άποσπάσματα σέ ελεύθερη άπόδοσι.

Ο δανειστής

... Ο φιλάργυρος, ενώ βλέπει κάποιον να λυγίζει από τήν ανάγκη και νά τόν ίκετεύη γονατιστός, δέν τόν έλεει άμέσως, αλλά στέκεται άκαμπτος και άμειλικτος. Δέν ύποχωρεί στίς δεήσεις, δέν συγκινείται άπό τά δάκρυα. Έπιμένει ότι πράγματι βρίσκεται σέ παντελή έλλειψη χρημάτων και βεβαιώνει μέ όρκους τό ψέμα του, άποκτώντας σάν κακό παρεμπόρευμα τής κακίας και τήν έπιπορκία.

Όταν όμως εκείνος πού ζητεί τήν βοήθειά του άναφερθη σέ τόκους και μιλήση γιά ύποθηκες, τότε, άφού κατεβάσει τά φρύδια του και κρυφοχαμογελάσει, θυμάται κάποια πατρική φιλία και τόν αποκαλεί γνώριμο και φίλο, και λέει: "Θά δούμε, εάν έχω κάπου φυλαγμένα χρήματα. Υπάρχει κάποια παρακαταθήκη ενός φίλου, πού μου τήν παρέδωσε νά τήν τοκίσω. Εκείνος ώρισε μέν βαρείς τόκους, εγώ όμως θά τούς έλαττώσω και θά σου τά δώσω μέ χαμηλότερο τόκο".

Τέτοια πλάθοντας, και μέ τέτοια λόγια θωπεύοντας και δελεάζοντας τόν ταλαίπωρο, προσδένοντάς τον μέ γραμμάτια μαζί μέ τήν φτώχεια πού τόν καταταρνανάει, αφαιρώντας έπί πλέον και τήν ελευθερία του άνδρός, φεύγει...

ΦΤΩΧΟΙ και ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ο δανειολήπτης

Ο δανειολήπτης, άφού πήρε τό δάνειο, τήν μέν πρώτη ήμέρα είναι χαρούμενος... Τό τραπέζι είναι γεμάτο, τά ρούχα πολυτελέστερα, άμέτρηση κόλακες και κηφήνες τόν περιστοιχίζουν. Καθώς όμως τά χρήματα φεύγουν σιγά-σιγά και ό χρόνος προχωρώντας αυξάνει τούς τόκους, τότε οί νύχτες δέν του φέρνουν άνάπαυσι, ή ήμέρα δέν είναι λαμπρή, ό ήλιος δέν είναι ευχάριστος. Μισεί τίς ήμέρες, διότι τόν πλησιάζουν

στήν προθεσμία, φοβάται τούς μήνες, διότι είναι πατέρες τών τόκων. Καί, όταν κοιμάται, βλέπει στον ύπνο του τόν δανειστή νά στέκεται επάνω στό κεφάλι του σάν κακό όνειρο, όταν είναι ξύπνιος έννοια και φροντίδα του είναι ό τόκος.

Συμβουλή

"Πίνεις ύδατα άπό τά δικά σου άγγεϊα" (Παροιμ. 5, 15). Μή χτυπάς ξένες πόρτες διότι "τό ξένο πηγάδι είναι στενό". (Παροιμ. 23, 27). Είναι καλύτερα νά παρηγορη κάποιος τήν ανάγκη του λίγο-λίγο μέ διάφορες έπινοήσεις, παρά άφού ύψωθεί μέ μιάς μέ τά ξένα, ύστερα νά άπογυμνωθη άπό όλα τά υπάρχοντά του... Τό δάνειο είναι άρχή ψεύδους, άφορμή άχαριστίας, άγνωμοσύνης, έπιπορκίας... Εάν ό δανειστής είναι φίλος, μή ζημιώσης τήν φιλία σας, εάν είναι έχθρός, μή γίνης ύποχείριός του.

Αυτός πού δανειζεται γίνεται δούλος του δανειστή

... Τώρα είσαι φτωχός μέν, αλλά ελεύθερος. Μέ τό νά δανεισθής, ούτε θά πλούτισης, και ή ελευθερία σου θά αφαιρεθη. Διότι, αυτός πού δανείσθηκε γίνεται δούλος του δανειστή... Τά σκυλιά όταν παίρνουν τήν τροφή, εξημερώνονται. Ο δανειστής, λαμβάνοντας μέρος τών δανεικών, ερεθίζεται περισσότερο. Δέν σταματά νά "γαυγίζει", αλλά ζητεί άκόμη περισσότερο. Εάν όρκίζεσαι, δέν σέ πιστεύει, εξετάζει βαθύτερα, περιεργάζεται τίς συναλλαγές σου. Εάν πās νά βγής άπό τό δωμάτιο, σέ τραβά πάλι μέσα. Εάν κρυφτής στό σπίτι σου, στέ-

κεται άπ' έξω και σου κτυπά τήν πόρτα. Σέ καταντροπιάζει μπροστά στην σύζυγό σου, σέ βρίζει μπροστά στους φίλους σου, είναι κακό συναπάντημα στην έορτή. Σου κάνει τόν βίο άβίωτο.

... Ποιό είναι τό όφελος άν ξεπεράσης τήν σημερινή ήμέρα; Πάλι θά έρθη ή φτώχεια σάν καλός δρομέας (Παροιμ. 24, 34), και ή ίδια ανάγκη θά παρουσιασθη μέ προσθήκη. Διότι τό δάνειο παρέχει μικρή άναβολή τής άμηχανίας σου.

"Ας ύποφέρουμε σήμερα τίς δυσκολίες τής στερήσεως και μή τίς φορτώνουμε στην αύριανή ήμέρα. Άν δέν δανεισθής, θά είσαι τό ίδιο φτωχός και σήμερα και στό μέλλον. Άν δανεισθής, θά βασανίζεσαι χειρότερα, διότι ό τόκος θά σου αύξηση περισσότερο τήν φτώχεια. Και τώρα μέν κανείς δέν σέ κατηγορεί πού είσαι φτωχός, διότι τό κακό είναι άθέλητο. Εάν

όμως γίνης ύπεύθυνος γιά τόκους, όλοι θά σέ κατηγορούν γιά τήν άπερισκεψία σου. Είναι νηπίου νοūs νά μή φροντίζει γιά τόν εαυτό του άπό

εκείνα πού διαθέτει τώρα, αλλά νά εμπιστευεται σέ άβέβαιες έλπίδες και νά τολμά μιά φανερή και αναντίρροπη βλάβη.

Η ξεγνοιασιά τής έντιμης φτώχειας

... Σ' ένα πράγμα διαφέρουμε οί φτωχοί άπό τούς πλούσιους: στην ξεγνοιασιά. Τούς κοροϊδεύουμε όταν άγρυπνούν, ενώ εμείς κοιμόμαστε, και ενώ αύτοί συμπλέκονται πάντοτε και μεριμνούν και φροντίζουν, εμείς είμαστε άμέριμνοι και ήσυχoi.

... Εκείνος λοιπόν πού χρωστάει, και φτωχός είναι και πολλές φροντίδες έχει. Άύπνος είναι τήν νύχτα, άύπνος τήν ήμέρα, σκεπτικός πάντοτε. Εάν χτυπήσης τήν πόρτα του, κρύβεται. Μπήκε κάποιος ξαφνικά μέσα; Η καρδιά του χτυπάει δυνατά.

Γαυγίζει ό σκύλος; Περιλούεται άπό τόν ιδρώτα και καταλαμβάνεται άπό άγωνία και ψάχνει άπό πού νά φύγη. Όταν πληριάξη ή προθεσμία, σκέφτεται τί ψέμα νά πη, ποιά δικαιολογία νά πλάση, γιά ν' άποφύγη τόν δανειστή...

"Πώς λοιπόν θά ζήσω;" άναρωπιέσαι. "Έχεις χέρια; Έχεις τέχνη..."

Πολλές έπινοήσεις ύπάρχουν στην ζωή, πολλές ευκαιρίες. Τό μυρμηγκι

ΧΡΕΩΜΕΝΟΙ και ΥΠΟΔΟΥΛΟΙ

μπορεί νά τρέφεται χωρίς νά ζητιανεύη, μήτε νά δανειζεται, και ή μέλισσα τά υπόλοιπα άπό τήν δική της τροφή τά χαρίζει στην βασίλισσα. Σύ, τό έφευρετικό ζωο, ό άνθρωπος, μιά άπ' όλες τίς τέχνες δέν θά βρής γιά νά ζήσης; Άν και βλέπουμε νά καταφεύγουν στό δάνειο όχι αύτοί πού στεροϋνται τών αναγκαίων, αλλά άνθρωποι πού επιδίδονται σέ άσωτες δαπάνες και άνώφελες πολυτέλειες.

Ω, πόσους κατέστρεψαν τά ξένα χρήματα!

... Πόσοι, άφού πλούτισαν σάν σέ όνειρο, άπήλυσαν ύπερβολικά τήν δυστυχία! Πολλοί πλούτισαν άπό τά δάνεια... Σý όμως αύτούς πού πλούτισαν βλέπεις, τούς δε κρεμασμένους δέν μετράς, πού προτίμησαν "τόν διά τής άγχόνης θάνατον" άπό τό νά ζοϋν μέ ντροπή. Εγώ είδα έλεεινό θέαμα: παιδιά νά σύρωνται πρός έξόφλησι τών πατρικών χρεών. Δέν έχεις χρήματα γιά ν' αφήσης στα παιδιά σου; Μήν αφαιρής τήν ευγένειά τους. Τούτο διατήρησε σ' αύτά, δηλαδή τό κτήμα τής ελευθερίας, τήν παρακαταθήκη πού παρέλαβες άπό τούς γονείς σου. Κανείς δέν κλήθηκε στό δικαστήρια γιά τήν φτώχεια του πατέρα του, χρέος όμως πατρικό όδηγεϊ στην φυλακή. Μήν αφήσης γραμμάτιο, σάν κατάρα πατρική φθάνει μέχρι τά παιδιά και τά έγγόνια...

Τί παρακαταθήκη αφήνει άραγε ή σημερινή Έλλάδα στα παιδιά και τά έγγόνια της;

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΣΗΝΕΝΙΑ ΦΤΕΡΑ

Ο Άγιος Νεόφυτος γεννήθηκε στη Νίκαια τό 290, στά χρόνια τών τυράννων Διοκλητιανού και Μαξιμιανού. Οι γονείς του, Θεόδωρος και Φλωρεντία, ήταν πλούσιοι, ενάρετοι και εύσεβεις. Ο μικρός Νεόφυτος, έχοντας τούς γονείς του ως υπόδειγμα, ήταν ταπεινόφρων και εύσπλαγχνικός.

Μία ημέρα ή Φλωρεντία είδε ένα θαυμάσιο όνειρο, αλλά επειδή δέν άντλαμβανόταν τό νόημά του παρεκάλεσε μέ δάκρυα στά μάτια τόν Κύριο:

- Δέσποτα Θεέ, Σύ πού γνωρίζεις όλα τά πράγματα

πρίν ακόμα νά γίνουν και προορίζεις πώς νά γίνονται, αποκάλυψέ μου τό όραμα, ώστε νά καταλάβω τήν έννοιά του και νά γνωρίσω τήν μέλλουσα προκοπή του παιδιού μου.

Δέν πρόλαβε νά τελειώση τά λόγια της ή Φλωρεντία και είδε ένα περιστέρι μέ άσημένα φτερά νά μπαιν ή από τό παράθυρο, νά πετά ή πάνω από τό κρεβάτι της και τελικά νά κάθεται πάνω σ' αυτό. Μετά, σάν νά ήταν λογικό όν, της είπε μέ ανθρώπινη φωνή:

- Τό Άγιον Πνεύμα μέ έστειλε νά προσέχω τήν κλίνη του Νεοφύτου, νά διώχνω κάθε έχθρική έπιβουλή και νά φυλάω τό στρώμα του άγνό και άμεμπτο.

Η Φλωρεντία, μόλις άκουσε τήν θεία αυτή φωνή από τό στόμα του περιστεριού, ταραχθηκε τόσο πολύ και φοβήθηκε, πού έπεσε στην γή και ξεψύχησε.

Όταν επέστρεψε ό Νεόφυτος στό σπίτι του και έμαθε από τούς γείτονες τί είχε συμβεί στην μητέρα του, δέν λυπήθηκε καθόλου, αλλά πλησίασε τό κρεβάτι της, της έπιασε τό χέρι και της είπε:

- Σήκω, μητέρα μου, αρκετά κοιμήθηκες, τόσο ήθελε ό Κύριος.

Η Φλωρεντία, στό άκουσμα της φωνής του Νεοφύτου, σηκώθηκε άμέσως και διηγήθηκε τό θαυμάσιο όραμά της. Μόλις άρχισε νά μιλά ή για τό περιστέρι, αυτό έμφανίσθηκε επάνω από τό κρεβάτι του Νεοφύτου και τόν πρόσταξε νά *“έξέλθ ή από τήν γήν αυτού και συγγένειαν και νά ακολουθήση τήν άληθινήν όδόν, τήν άπάγουσα εις τήν ζωήν τήν αιώνιον”*.

ΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ ΤΗΝ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ

Μετά τήν άνάστασι της μητέρας του ό θαυμαστός Νεόφυτος, ό όποίος ήταν τότε μόλις δέκα ετών, κατελήφθη από πόθο νά πά ή στον Όλυμπο, ένα βουνό κοντά στην πόλι Νίκαια, όπου άσκήτευαν πολλοί άγιοι άνθρωποι. Τό περιστέρι τόν συνώδευε, πετούσε επάνω από τό κεφάλι του και τόν καθωδηγούσε, μέχρι πού έφτασε στό βουνό.

Ο Νεόφυτος, άφου πήγε σε όλα τα κελλιά τών

Πατέρων και πήρε τήν ευχή τους και αρκετή ψυχική ώφέλεια, ανέβηκε ακόμα πιο ψηλά στό βουνό, σ' ένα σημείο όπου υπήρχε μία μετέωρη πέτρα και σχηματιζόταν μία κοιλότητα σάν σπηλιά. Σ' αυτήν μπήκε πρώτα τό περιστέρι ως οδηγός και ύστερα ό Νεόφυτος.

Η σπηλιά όμως δέν ήταν άδεια. Εκεί κατοικούσε ένα φοβερό λιοντάρι, τό όποιο θά μπορούσε νά τρομάξ ή και τόν πιο θαρραλέο στρατιώτη, όχι ένα μικρό παιδί. Ο Νεόφυτος όμως δέν φοβήθηκε. Έπιασε τό λιοντάρι από τήν χαιτή και του είπε:

- Άρκετό καιρό κατοίκησες εδώ. Δώσε μου τήν σπηλιά σου και πήγαινε νά βρής άλλη, γιατί έτσι πρόσταξε τό Πνεύμα τό Άγιο.

Τότε τό θηρίο, σάν νά ήταν λογικός και γνωστικός άνθρωπος, σηκώθηκε όρθιο και φίλησε τόν Άγιο στό στήθος και στό κεφάλι μέ μεγάλη πραότητα. Μετά έγλυψε μέ τήν γλώσσα του τά πόδια του και τό χώμα γύρω του και, άφου έσκυψε τό κεφάλι, έκανε σχήμα σάν νά ζήταγε συγγνώμη και άναχώρησε, για νά εκπληρώση τήν προσταγή του μικρού Άγιου.

Ένα χρόνο έζησε εκεί ό Νεόφυτος. Μετά γύρισε κοντά στους γονείς του και παρέμεινε μαζί τους μέχρι τόν θάνατό τους. Έπειτα, μοίρασε στους φτωχούς όλα τά υπάρχοντά τους και ανέβηκε πάλι στό βουνό.

Σίμωνος μοναχού

Απο
το γερωντικό

Ο ΘΕΟΣ δέν αφήνει κανέναν ΚΟΠΟ νά πά ή ΧΑΜΕΝΟΣ

Δύο νεαροί άσκητές αγωνίζονταν στην έρημο της Θηβαίδος. Ήταν, όμως, άπειροι, λόγω του νεαρού της ηλικίας τους, και υπέκυπταν σε κάποιους πειρασμούς.

Κάποτε, ό νεώτερος από τούς δύο πολεμήθηκε πολύ δυνατά στην σάρκα, έχασε τήν ψυχραιμία του και τήν ύπομονή του και είπε άποφασιστικά στον άδελφό του:

- Δέν άντέχω πιά, θά γυρίσω πίσω στην κοσμική ζωή.

Ο μεγαλύτερος πάλι, στενοχωρημένος για τόν πειρασμό πού βρήκε τόν άδελφό του, προσπαθούσε νά τόν συγκρατήση.

- Δέν σ' αφήνω νά φύγεις απ' εδώ, του έλεγε. Θα χάσης όλους σου τούς κόπους και τήν άγνότητά σου.

“Ο, τι και νά έλεγε όμως, δέν κατάφερνε νά τόν πείση ν' αλλάξ ή γνώμη.

- Δέν κάθομαι, επέμενε ό νέος. Θα φύγω, θά τά δοκιμάσω όλα και ύστερα θά δώ τί θά κάνω. Άν θέλεις, έλα μαζί μου και ή θά γυρίσουμε πάλι και οι δύο πίσω, ή έγω θά μείνω στον κόσμο και θά γυρίσης πίσω μόνος σου.

Ο μεγαλύτερος άδελφός, μή ξεροντας τί άλλο νά κάν ή για νά μεταπείση τόν συνασκητή του, πήγε νά συμβουλευθ ή ένα σοφό Γέροντα γείτονά τους:

- Πήγαινε μαζί του, τόν προέτρεψε εκείνος, όταν άκουσε τά γεγονότα. Ο Θεός, για χάρι σου, έλπίζω πώς δέν θά τόν αφήση νά ζημιωθ ή.

Έτσι οι δύο νεαροί άσκητές ξεκίνησαν νά κατεβούν στην πόλι. Καθώς όμως πλησίαζαν, εκείνος πού έπειράζετο είπε ξαφνικά στον άδελφό του:

- Άς υποθέσουμε πώς έκανα τήν επιθυμία μου. Τι κέρδισα μ' αυτό; Έλα, άδελφέ μου, νά γυρίσουμε πίσω στην ήσυχία μας.

Ο μεγαλύτερος άδελφός τόν κοίταξε σαστισμένος και δέν τολμούσε νά πιστέψη αυτά πού άκουγε. Ύστερα, θυμήθηκε τά λόγια του σοφού Γέροντα: *“Θά δ ή ό Θεός τόν κόπο σου και δέν θά τόν αφήση νά βλαβ ή”*.

Και πράγματι ό άδελφός είχε συνέλθει από τόν πειρασμό και γύρισαν και οι δύο εύχαριστημένοι στα κελλιά τους.

ἡ σωστή ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

Ενας αναγνώστης μας είχε επισκεφθῆ κάποτε τόν Ἅγιο Παΐσιο καί ἄρχισαν νά συζητοῦν περί ἁμαρτιῶν καί ἐξομολογήσεως. Πολλά ἦταν τά ἐρωτήματα τοῦ φίλου μας, μά γιά ὅλα ὁ Ἅγιος εἶχε τήν σωστή ἀπάντησι. Παραθέ-
τουμε ἐδῶ μερικά σημεῖα αὐτοῦ τοῦ διαλόγου:

- *Γέροντα, ὅταν ἔχω πτώσεις στόν ἀγῶνα μου πανικοβάλλομαι.*

- Μή φοβάσαι. Ἀγῶνας εἶναι καί θά ἔχουμε καί τραύματα. Μέ τήν ἐξομολόγησι αὐτά θεραπεύονται. Βλέπεις, οἱ στρατιῶτες στόν πόλεμο, ὅταν τραυματίζονται ἐπάνω στήν μάχη, τρέχουν ἀμέσως στόν γιατρό, δένουν τό τραῦμα τους καί συνεχίζουν νά πολεμοῦν φιλότιμα. Στό μεταξύ ἀποκτοῦν καί πείρα ἀπό τόν τραυματισμό καί προφυλάγονται καλύτερα, ὥστε νά μήν ξανατραυματισθοῦν. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅταν τραυματιζώμαστε πάνω στόν ἀγῶνα μας, δέν πρέπει νά δειλιάζουμε, ἀλλά νά τρέχουμε στόν γιατρό, στόν πνευματικό μας, νά τοῦ δείχνουμε τό τραῦμα μας, νά θεραπευώμαστε πνευματικά καί πάλι νά συνεχίζουμε "τόν ἀγῶνα τόν καλό".

- *Γέροντα, μερικοί ἀπό φιλότιμο δέν πάνε νά ἐξομολογηθοῦν. Σκέπτονται ὅτι ἀφοῦ μπορεῖ νά ξανακάνουν τό ἴδιο σφάλμα, γιά ποιό λόγο νά πάνε νά τό ἐξομολογηθοῦν.*

- Αὐτό δέν εἶναι σωστό! Εἶναι σάν νά λήη ἓνας στρατιώτης, ὅταν τραυματίζεται: "Ἀφοῦ δέν τελείωσε ὁ πόλεμος καί μπορεῖ νά τραυματισθῶ πάλι, γιατί νά περιποιηθῶ τό τραῦμα μου;". Ἀλλά ἂν δέν τό περιποιηθῆ, θά πάθῃ αἰμορραγία καί θά πεθάνῃ. Ἄν δέν καθαρίζουμε μέ τήν ἐξομολόγησι τήν ψυχῆ μας ὅταν πέφτουμε καί λερωνώμαστε, μέ τόν λογισμό ὅτι πάλι θά πέσουμε καί θά λερωθοῦμε, προσθέτουμε λάσπες πάνω στίς παλαιές λάσπες, καί εἶναι δύσκολο μετά νά καθαρίσουν.

- *Γέροντα, τήν πρώτη φορά πού θά πάῃ κάποιος γιά ἐξομολόγησι, θά μιλήσῃ στόν πνευματικό γιά ὅλη τήν προηγούμενη ζωῆ του;*

- Τήν πρώτη φορά θά κάνῃ μιὰ γενική ἐξομολόγησι. Ὅπως ὁ ἀσθενής, ὅταν μπῆ στό νοσοκομεῖο δίνει τό ἱστορικό του,

Πρός τιμὴν τῆς ἀγιοκατατάξεως τοῦ πατρὸς Παΐσιου, θά δημοσιεύουμε στήν σελίδα αὐτή, γιά λίγο καιρό, ἱστορίες ἀπό τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου.

ἔτσι καί στήν πρώτη ἐξομολόγησι ἄς προσπαθήσῃ κάποιος νά πῆ στόν πνευματικό λεπτομέρειες ἀπό τήν ζωῆ του, κι ἐκεῖνος θά βοῆ τήν πληγῆ γιά νά τήν θεραπεύσῃ. Βέβαια, τήν πρώτη φορά πού θά πάῃ στόν πνευματικό θά ἔχῃ νά πῆ, ἄς ὑποθέσουμε, ἑκατό ἁμαρτίες. Τήν δεύτερη θά ἔχῃ νά πῆ ἑκατόν δέκα. Τήν τρίτη φορά μπεῖ νά πῆ ἑκατόν πενήντα, ἀλλά ὕστερα ὁ ἀριθμός συνεχῶς θά ἐλαττώνεται, μέχρι πού θά πηγαίῃ γιά ἐξομολόγησι καί θά ἔχῃ νά πῆ ἐλάχιστες ἁμαρτίες.

- *Καί ἂν δέν αἰσθάνωμαι τήν ἀνάγκη νά ἐξομολογηθῶ, Γέροντα, τί φταίει;*

- Μήπως δέν παρακολουθεῖς τόν ἑαυτό σου; Ἡ ἐξομολόγησι εἶναι μυστήριο. Νά πηγαίῃς καί ἀπλῶς νά λές τίς ἁμαρτίες σου. Γιατί, τί νομίζεις; Πείσμα δέν ἔχεις; Ἐγωϊσμό δέν ἔχεις; Δέν πληγώνεις τόν συνάνθρωπό σου; Δέν κατακρίνεις; Καί οἱ μικρές ἁμαρτίες ἔχουν κι αὐτές βάρος. Ὅταν πηγαίῃς στόν Παπα-Τύχωνα νά ἐξομολογηθῶ, δέν εἶχα τίποτε σοβαρό νά πῶ καί μοῦ ἔλεγε: "Ἀμμούδα, παιδάκι μου, ἀμμούδα". Οἱ μικρές ἁμαρτίες μαζεύονται καί κάνουν ἓναν σωρό ἀμμούδα, πού εἶναι ὅμως βαρύτερη ἀπό μιὰ

μεγάλῃ πέτρα. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δέν ὁμολογῆ τήν ἀλήθεια στόν πνευματικό του, δέν τοῦ ἀποκαλύπτῃ τό σφάλμα του, παθαίνει ζημιὰ, ὅπως καί ὁ ἄρρωστος κάνει μεγάλο κακό στήν ὑγεία του, ὅταν κρύβῃ τήν πάθησί του ἀπό τόν γιατρό. Ὅταν ἐκθέτῃ ὅμως τόν ἑαυτό του ὅπως ἀκριβῶς εἶναι, τότε ὁ πνευματικός μπορεῖ νά τόν γνωρίσῃ καλύτερα καί νά τόν βοηθήσῃ πιό θετικά. Ὅστερα, ὅταν κάποιος ἀδικήσῃ ἢ πληγώσῃ μέ τήν συμπεριφορά του ἓναν ἄνθρωπο, πρέπει πρώτα νά τοῦ ζητήσῃ ταπεινά συγχώρησι, νά συμφιλιωθῆ μαζί του κι ἔπειτα νά ἐξομολογηθῆ στόν πνευματικό γιά νά λάβῃ ἄφεσι. Ἔτσι ἔρχεται ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. ■

Ἄν κάνῃς ἓνα σοβαρό σφάλμα μὴν ἀφήσις νά περάσῃς ἓνας-δύο μῆνες γιά νά πᾶς στόν πνευματικό νά τό ἐξομολογηθῆς. Νά πᾶς τό συντομώτερο. Ὅσο κρατᾶς ἓνα χαλασμένο πρᾶγμα, τόσο χαλάει. Ἄν ἔχῃς μιὰ πληγὴ ἀνοιχτή, θ' ἀφήσις νά περάσῃ ἓνας μῆνας γιά νά τὴν θεραπεύσις;

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

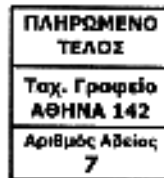
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἵπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με